

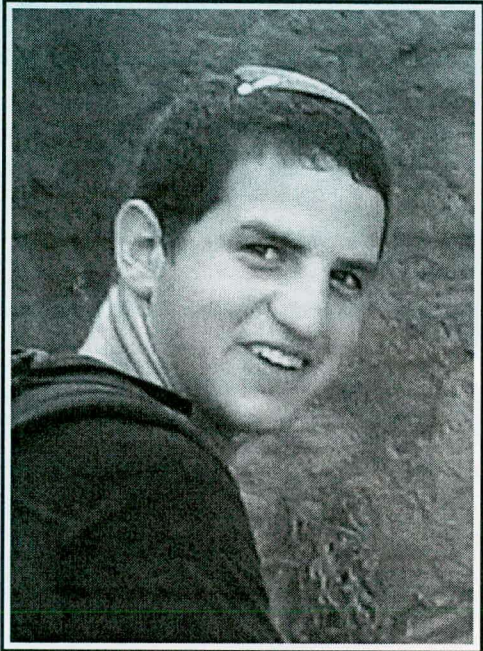


ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

רב"ט עמיחי אחיקם ז"ל



רב"ט עמיחי אחיקם ז"ל
בן 20 בנפלו

בן אסתר ויהודה

נולד בכרמל

ב-ז' בתמוז תשמ"ז, 4/7/1987

התגורר בקרית ארבע

נפל בעת שירותו

ב-י"ט בטבת תשס"ח, 28/12/2007

שרת בחיל האויר

יחידה: שלד"ג

מקום נפילה: נחל תלם

באזור: יהודה ושומרון

נקבר בירושלים - הר הרצל

הותיר הורים ותשעה אחים ואחיות

קורות חיים

בן יהודה הלוי ואסתר. נולד בשבת פרשת "חוקת" ז בתמוז תשמ"ז (4.7.1987), במושב כרמל שבדרום הר חברון. ילד חמד מתולתל עם חיוך שובה לב. כמו כל ילדי המושב היה מאד עצמאי, הסתובב בחופשיות מחוץ לבית והלך לבדו למקומות ות החביבים עליו. כשנעלם לזמן ממושך ידענו שאפשר למצוא אותו בבית השכנים - משחק במכוניות...

כשהמשפחה עברה לגור בקרית ארבע, בהיותו בן שנתיים, חשב שגם כאן אפשר להסתובב לבד, יצא מהבית ו..הלך לאיבוד.

כילד קטן אהב ביותר לשחק ב"לגו". במשך שעות ארוכות היה עסוק בבניית דגמים מורכבים. ניכר היה שאת הדגם המושלם ראה בדמיונו קודם הבנייה, והבנייה היא הוצאה לפועל של התכנון המוקדם.

יכולת זו, של דימוי תלת-מימדי, שמשה אותו בבגרותו - ביכולת הניווט שלו בספורים ברחבי הארץ, בעבודתו במיפוי מערות ובתפקידו במסגרת הצבא.

כשגדל מעט היה התחביב העיקרי שלו קריאה. שעות ארוכות ישב בבית ובספרייה וקרא. בשנות התיכון ולאחר מכן, בימים בהם לא יצא לטייל, קרא ספרים מסוגים שונים - ספרי היסטוריה, מדע, מדע בדיוני, צבא, ספרות כללית וספרי הגות של זרמים שונים בעם ישראל.

למודי קודש למד בעת בקורים אצל חבריו בישיבות הגבוהות ולטיול היה לוקח עמו משניות ללמוד בזמן ההמתנה לטרמפים.

ניכר היה שחשוב לו להכיר את העולם הסובב אותו דרך הכתובים ולפתח את השקפת



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

רב"ט עמיחי אחיקם ז"ל

עולמו באופן עצמאי.
אחיקם אהב מאוד להתעסק עם המחשב, ולא דווקא ככלי משחק. בכיתה ז' קנה מכספו ספרי תכנות עבי-כרס ולמד לבדו תכנות ושפות מחשב.
את דרשת בר המצווה שלו דרש בליווי מצגת – פרי עבודתו, דבר שהיה חידוש באותה תקופה.
בשנתיים האחרונות הרבה לשוטט באתר "גוגל ארץ", להכיר את העולם הרחב, מראהו, ו מקומות יפים ומיוחדים. כל מקום שראה נחרת בזיכרונו עד כדי כך שהצליח לזהות שינויים שחלו במקומות מסוימים בתוואי השטח בעקבות פעילות צבאית...
בפתח יומנו כתב אחיקם שני משפטים :
האחד – "העולם הוא כמו ספר. כל מי שלא הולך בו כאילו לא הפך דף"
והשני – מפי זאב וילנאי - "בז יעת רגלך תכיר ארץ". אחיקם הוסיף לציטוט את המילה "ותאהב" וכתב: "בזיעת רגלך תכיר (ותאהב) ארץ".
אחיקם חי את המשפטים הללו.
מבחינתו – הטיול = חיים! מי שלא מטייל בארץ, כאילו לא חי!
עם תרמיל אדום על הגב, ניצל כל חפשה וכל זמן פנוי לטיולים בארץ.
הלך קילומטרים רבים כדי לראות נקודת נוף יפה או כדי למצוא מעיין קטן המסומן במפה.
נראה שלא היה הר או נחל במרחבי הארץ שכף רגלו לא דרכה שם. וכפי שאמר ראש ישיבת "מקור חיים", שם למד אחיקם, כשם שאדם עושה "סיום מסכת", לאחיקם הייתה שאיפה לעשות "סיום מפה"...
החברים ובני המשפחה ידעו שתמיד אפשר להתייעץ עם אחיקם לגבי מסלול טיול, דרגת הקושי שלו, גובה המפלים וכד'.
הייתה זהות בין אחיקם והטבע – עוצמה ושקט!
בהתקרב זמן הגיוס, נקבע לאחיקם פרופיל נמוך בשל מחלה. הוא התאמץ להעלות את הפרופיל כדי לשרת במקום בו יוכל לתרום במקסימום כישוריו. בינתיים ניצל את הזמן ועבד ב "מרכז לחקר המערות" שליד האוניברסיטה העברית בראשות פרופסור עמוס פרומקין.
סיפר עליו הפרופסור: "סקרנותו של אחיקם לא ידעה שובע. הוא זחל בתוך מערות שרגל אדם לא דרכה בהם והיה שותף לאחת התגליות החשובות בעת האחרונה במחקר הגיאולוגי וההידרולוגי העולמי.
...אחיקם היה אחד המגלים החשובים והממפים החשובים של מערות בישראל. הוא גילה הרבה מאוד מערות והגיע בהן לכל חור, בלי לפחד משום דבר. הוא היה בחור שהשקיע בלי סוף. היה ממפה מערה בשטח במשך היום, חוזר מלא בוך, ובמקום להתקלח - נכנס למשרד, יושב מול המחשב וגומר לעבד נתונים...
למרות גילו הצעיר פעל כמו חוקר מיומן, בשיטה של עבודה עצמית. הוא ניהל את עצמו!
הוא חקר הרבה מאד אתרים ועבד אתנו בשלוש מדינות – ישראל, ירדן ובולגריה."
חוקרי מערות מתבססים על המיפויים שלו בעבודותיהם.
העיסוק במערות מדגיש את אופיו של אחיקם – סגור וחתום כמערה – ובפנים, עולמות שלמים, אוצרות שגנזם הקב"ה למי שיבוא בסודם.
"מערת אחיקם" – נפתחה אחר נפילתו, כאשר חבריו ספרו עליו: כמה ידע להקשיב, לייעץ,



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

רב"ט עמיחי אחיקם ז"ל

לעודד, לבטא מחשבות בנושאים שונים, לקבל את השונים ממנו ולכבדם. ספרו כמה ידע לעזור, לפרגן, לדאוג לזולת, לתת, לקחת אחריות.... כשאחיקם גויס לצבא, שובץ, למורת רוחו, ביחידה שלא התאימה לכישוריו. לאחר מאבק עיקש, התקבל לחיל האוויר ושירת ב"שלדג". כאן עסק בתחום ייחודי וזכה להערכה רבה מצד מפקדיו וחבריו.

"חיידק המערות" לא עזב את אחיקם, לאחר הגיוס לצבא, הוא שמח שעכשיו, כשהוא חמוש בנשק אישי, יוכל להגיע למקומות שלא הצליח להגיע קודם לכן. אחד המקומות הללו הייתה "מערת אום צפא" - מערה הממוקמת על צלע ההר בוואדי זרקא- נציב, שליך חברון, אשר שימשה את לוחמי בר כוכבא בתקופת המרד הגדול והיא המערה השלישית בגודלה בארץ. מאחר שלא הצליח למפות אותה לפני הגיוס רצה לפחות לראות אותה.

בערב שבת קודש, פרשת שמות, י"ט בטבת תשס"ח (28.12.2007) יצאו אחיקם, דוד רובין ונעמה אוחיון לטיול בנחל. נחל יפהפה, שופע מעיינות, שבסופו נמצאת המערה. באמצע הדרך הגיע מולם רכב. א אחיקם ודוד נופפו לו לשלום, ולפתע, נורתה אש מתוך הרכב. אחיקם ודוד השיבו אש, וטרם נפילתם, הצליחו להרוג את אחד המחבלים ולפצוע מחבל נוסף. בהשיבם אש הצילו את נעמה שהספיקה לברוח ולהסתתר. אחיקם היה אהוב על כל מכיריו, שידעו להוקיר אותו למרות שהיה שקט ו ממעט בדיבור. הוא הלך עם האמת שלו ולא שם תחפושת כדי למצוא חן בעיני משהו. אחיקם היה הוא עצמו!

אף פעם לא עשה משהו כדי שיאהבו אותו,
אף פעם לא אמר משהו כדי שיצחקו ממנו,
אף פעם לא סיפר משהו כדי שיתלהבו ממנו,
אף פעם לא דרס משהו כדי שיחשיבו אותו.

מה שהיה צריך לעשות – עשה!

כשהיה לו משהו לומר - אמר!

אחיקם היה מאוד צנוע, פשוט ומסתפק במועט.

אחיקם היה כבן עשרים בנופלו.

הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי, בהר הרצל בירושלים.

הותיר אחריו הורים, ארבעה אחים וחמש אחיות: אברהם-יצחק, ישורון-יעקב, דבורה,

אוריה-רות, אליהו-דוד, רעות, מרים-אפרת, יגאל ומורשה.

לאחר נפילתו הועלה אחיקם לדרגת רב-טוראי.